

Arrest

nr. 110 859 van 27 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. RIAD, loco advocaat C. DRIESEN, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Uw vader is een Pashtun en uw moeder een Tadzjiekse. Tot 1356 heeft u in Korataz, dat behoort tot de stad Mahmoud Raqi, gewoond. In 1356 bent u naar Kaboel verhuisd waar u tot 1370 heeft gewoond. Na de komst van de mujaheddin bent u terug naar Mahmoud Raqi verhuisd. Omdat u jarenlang in Kaboel woonde terwijl uw neven in Kapisa bleven en jihad tegen de Russen voerden, werden uw gronden door uw neven ingenomen. Na uw terugkomst uit Kaboel heeft u een winkel geopend waar u elektrische toestellen verkocht en herstelde. Twee jaar voor uw vertrek sloot u een akkoord met een zekere A. J. {...}, een vriend van u die op de luchthaven werkte. Hij kon aan alcoholische dranken en pornofilms geraken die hij dan aan u verkocht om clandestien te verkopen in uw winkel. In hoet 1389 kwamen er mensen, die zeiden dat ze van de belastingdienst waren, naar uw winkel. Na even rondgekeken te hebben en wat thee te hebben gedronken zijn ze weer vertrokken. Begin hamal 1390 zijn zij opnieuw langsgeslagen. Deze

keer zeiden ze dat u moest oppassen waarna zij opnieuw vertrokken zijn. Ongeveer een week later waarschuwde uw neef u dat hij via een vriend, die bij de politie werkt, gehoord had dat er een onderzoek naar u werd gevoerd. U heeft dan via uw neef uw reis geregeld en bent op 25 hamal 1390 uit Afghanistan vertrokken. Op 27 mei 2011 heeft u in België asiel aangevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een taskara en een arrestatiebevel neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uw verklaringen over de door u opgezette clandestiene verkoop van alcohol en verhuur van pornofilms en uw daaruit volgende problemen met de Afghaanse autoriteiten zijn immers dermate vaag en onwaarschijnlijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Vooreerst kunnen er vragen gesteld worden bij uw verklaringen hoe u deze illegale verkoop en verhuur heeft opgestart. Zo zou u via een vriend die op de luchthaven werkt de drank en videocassettes hebben kunnen verkrijgen (CGVS, p. 7). U weet echter niet wat voor werk hij dan wel deed op de luchthaven. Evenmin heeft u een idee op welke manier hij die drank en films wist vast te krijgen (CGVS, p. 9). Dit is des te treffender daar u verschillende malen in het gehoor te kennen gaf dat u niemand kon vertrouwen in Afghanistan (CGVS, p. 4). Dat u dan opeens een akkoord sluit om illegale activiteiten op te zetten met iemand die u niet genoeg kent om te weten wat zijn beroep is en hoe hij aan de illegale handelswaar komt is maar weinig aannemelijk. Temeer daar u denkt dat er op deze activiteiten de doodstraf staat (CGVS, p. 11). Bovendien is het merkwaardig dat u eigenlijk geen idee heeft welke straf er daadwerkelijk op deze illegale handel staat. U vermoedt dat u hier de doodstraf voor kan krijgen maar na enkele keren gissen, "misschien levenslange gevangenisstraf, misschien gevangenisstraf van 20 jaar, misschien doodstraf", blijkt al snel dat u hierover geen concrete informatie blijkt te kunnen geven (CGVS, p. 11). Dit is verwonderlijk daar verwacht kan worden dat indien u een dergelijke handel op poten zet – bovendien nog met iemand die u niet echt goed kent – u enige notie zou hebben over wat u daarmee riskeert.

Ook over het onderzoek dat de politie naar u zou hebben gevoerd kunnen uw verklaringen niet overtuigen. Zo zegt u dat de politie, die zich uitgaaf voor de belastingdienst, 2 keer is langsgekomen om uw winkel te onderzoeken. Het is echter niet geloofwaardig dat zij beide keren louter een beetje zouden hebben rondgekeken – zonder dat ze daadwerkelijk zeiden dat ze iets zochten – en thee zouden hebben gedronken. Dat de politie undercover naar uw winkel komt om onderzoek te voeren maar uiteindelijk geen onderzoeksdaaden verricht is maar weinig aannemelijk. Dat zij bovendien de dekmantel gebruiken van de belastingdienst is eveneens verwonderlijk gezien zij op die manier alleen maar argwaan wekken bij u en u de mogelijkheid geven om uw handel te stoppen voordat zij bewijzen kunnen vinden. Nog vreemder is het dat zij u de tweede keer zelfs letterlijk waarschuwen dat zij vermoedens hebben dat er iets niet in de haak is met uw winkel (CGVS, p. 10). Dergelijke onderzoekshandelingen van de politie houden weinig steek en zijn dan ook niet aannemelijk. Zo zou het logischer zijn indien de politie daadwerkelijk als politiedienst naar u zou zijn gekomen om uw winkel helemaal te doorzoeken of dat zij als gewone burger alcoholische drank zouden hebben proberen te kopen, waarna ze u meteen zouden kunnen arresteren.

Verder rijzen er nog ernstige twijfels bij een cruciaal punt in uw relaas. Zo zegt u dat uw neef u waarschuwde dat u gezocht werd door de politie waarna u onmiddellijk bent vertrokken. Zo wist u uit de handen van de autoriteiten te blijven. Uw neef zou deze informatie, evenals het arrestatiebevel dat u neerlegt, op zijn beurt hebben verkregen van een vriend van hem. U kan echter niet aannemelijk maken dat uw neef een vriend heeft die aan deze informatie zou kunnen komen. Zo blijkt u allereerst niet te weten hoe die vriend heet (CGVS, p. 6). Dit is toch wel vreemd gezien u later zegt dat die persoon uw neef net gewaarschuwd heeft omdat hij u kent (CGVS, p. 6). Bovendien kan u niet meegeven hoe die vriend van uw neef dan wel aan deze informatie en dat arrestatiebevel is kunnen komen. Zo heeft u slechts een vermoeden dat hij bij de politie zou werken. Wat hij daar dan exact doet weet u niet (CGVS, p. 6). Dergelijke uiterst vage verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas in ernstige mate.

Wat betreft uw problemen met uw neven dient opgemerkt te worden dat u deze problemen niet vermeld heeft in de vragenlijst van de CGVS (CGVS vragenlijst CGVS, p. 3). Wanneer u hierop gewezen wordt kan u louter stellen dat u het toen kort moest houden, wat geen afdoende verklaring is voor het nalaten al uw problemen aan te halen. Zeker gezien u aan het begin van het gehoor op het CGVS verklaarde dat u de hoofdzaken van uw problemen in Afghanistan vermeld had op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p. 2). Bovendien heeft u van 1370 (1991) tot aan uw vertrek uit Afghanistan in uw huis in Kapisa gewoond zonder enige problemen met uw neven. Wanneer u dan gevraagd wordt waarom u nu problemen zou krijgen met uw neven zegt u dat u geen huis en winkel

meer heeft sinds uw vertrek en dat u dus verplicht zou zijn om uw deel van de familiegrond te vragen (CGVS, p. 15). Gezien uw problemen door uw illegale handelsactiviteiten echter niet geloofwaardig geacht kunnen worden en uw huis dus niet in handen is van de politie, en gezien u evenmin uw huis diende te verkopen voor het betalen van uw reis is deze uitleg dan ook niet aannemelijk.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde taskara heeft betrekking op uw identiteit en herkomst, die op zich niet betwist worden. Wat betreft het arrestatiebevel werd reeds opgemerkt dat u niet aannemelijk kan maken op welke manier u in het bezit bent kunnen komen van een arrestatiebevel van het hoofd van de recherche aan zijn onderzoekers. Bovendien hebben dergelijke documenten slechts bewijswaarde indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit het district Mahmoud Raqi, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Mahmoud Raqi van de provincie Kapisa te worden beoordeeld (CGVS, p. 2).

Bij de herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Baghlan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat bepaalde districten van de provincie Kapisa beschouwd kunnen worden als actiegebieden van de AGE's. In andere districten, waaronder Mahmoud Raqi, werden slechts occasioneel incidenten gemeld (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012).

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mahmoud Raqi van de provincie Kapisa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt dat hij A.J. heeft leren kennen als een van zijn vele klanten in zijn winkel. Het is deze vriend/leverancier die hem vervolgens het voorstel deed om in het geheim alcohol en pornofilms te verkopen en te verhuren. A.J. vertelde hem dat hij op de luchthaven werkte en daar connecties had. De alcohol kwam in de luchthaven door het Amerikaanse leger en op deze wijze Afghanistan binnen.

Verzoeker merkt voorts op dat hij wel degelijk wist dat deze handel verboden was. Hij stelde uitdrukkelijk zeker te zijn dat er in de sharia de doodstraf op staat en dat de regering deze ook kan volgen, maar dat hij enkel niet zeker weet of de regering en de rechtbank ook 'slechts' een gevangenisstraf kunnen opleggen. Er kan verzoeker niet worden verweten dat hij de exacte strafmaat niet kent, net zoals ook de gemiddelde Belg het Belgische strafwetboek niet van buiten kent.

Verzoeker nam voorts een evolutie waar die hij blijkbaar verkeer inschatte. In Afghanistan bestonden voor de islamitische staatsvorm zelfs een officiële alcoholfabriek en andere kleinschalige bedrijven die alcoholische dranken produceerden. Toen waren deze activiteiten legaal en normaal. Met de komst van het Islamitische regime werd alcohol weer verboden. In de loop der jaren brokkelde dit echter weer af onder invloed van het Westen. In deze context dacht verzoeker zijn kans schoon te zien en vreesde hij aanvankelijk zeker niet voor zijn leven. De populariteit van de islamitische wetgeving ging er op achteruit. Verzoeker betoogt dat het tegenwoordig alom geweten is dat bijna alle hoge Afghaanse functionarissen werkzaam in de Afghaanse regering en de Westerlingen alcohol drinken. Verzoeker stelt dit echter overschat te hebben en geconfronteerd worden te zijn met een actieve taliban en een conservatieve strenge Islamitische wetgeving in Mahmoud Raqi.

Wat betreft zijn verklaringen over het politieonderzoek merkt verzoeker op dat hij het zelf ook enigszins vreemd vond dat de politie de eerste keer langskwam om zijn winkel waar te nemen en dat ze de tweede keer langskwamen met een waarschuwing zonder hem te arresteren. Verzoeker betoogt ook niet te weten wat hun doel of werkwijze juist was om hem te kunnen arresteren maar hij vermoedt dat ze ter plaatse wilden waarnemen of hij klanten kreeg die alcoholische dranken nodig hadden en erom vroegen, waarna ze hem op heterdaad konden arresteren. Volgens verzoeker kan het ook zijn dat ze informatie hadden gekregen over zijn link met A.J. en dat ze hen samen wilden arresteren, nu hijzelf slechts een kleine garnaal was in vergelijking met A.J.

Verzoeker lijkt het bovendien niet logisch dat de politie daadwerkelijk als politiedienst naar de winkel zou gekomen zijn aangezien hij de illegale handelswaren op een geheime plaats verstopte en enkel alcoholische drank aan vaste klanten verkocht en mensen die hij persoonlijk kende.

De informatie en het arrestatiebevel zijn voorts via een bevriend politieagent bij verzoekers neef terecht gekomen; Dit komt omdat verzoekers familienaam dezelfde is als die van zijn neef. De bevriende politieagent heeft zijn neef op de hoogte gebracht omdat hij twijfels had. Daarna heeft hij een kopie van het arrestatiebevel aan zijn neef meegegeven.

Aangaande de problemen met zijn neven merkt verzoeker op dat hij deze inderdaad niet grondig heeft vermeld bij het eerste interview op Dienst Vreemdelingenzaken omdat het geen direct verband had met zijn zaak. Dit neemt niet weg dat deze problemen even erg zijn. Integendeel, ze vormen de aanleiding

van heel zijn asielrelaas. Zijn neven hebben door het opstellen van valse documenten zijn erfenis ontnomen. Zijn neven hebben zeer strenge islamitische en fundamentalistische ideologieën, het zijn bewapende commandanten en machtshebbers in de regio. Verzoeker had zelf geen macht of contacten met hogere functionarissen om zijn erfenis op te eisen. Dit was ook een van de redenen waarom hij snel geld wou verdienen via de clandestiene verkoop en verhuur. Zo kon hij een rechtszaak betalen om de erfenis op te eisen. Indien zijn neven erachter zouden komen zou zijn leven nog meer in gevaar zijn.

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, volledig kent. Verzoekende partij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad wijst erop dat de motieven aangaande het vage en onwaarschijnlijke relaas van verzoeker over de verkoop van alcohol en verhuur van pornofilms steun vindt in de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het verslag van het gehoor op het Commissariaat-generaal. Waar verzoekende partij in haar betoog een summiere samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielrelaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing

met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij, in gebreke blijft. Verzoekers betoog over hoe hij A.J. kende en via hem alcoholische dranken en pornofilms begon te verkopen en te verhuren blijkt immers reeds uit het asielrelaas zoals naar voren gebracht op het Commissariaat-generaal en kan geen ander licht werpen op de pertinente vaststellingen dienaangaande gemaakt door de commissaris-generaal.

2.5. Uit het gehoorverslag blijkt voorts dat verzoeker op de vraag: *“Wat is de officiële straf van de afghaanse autoriteiten tegen de verkoop van drank?”* repliceert: *“Gevangenisstraf, ik weet niet hoelang, misschien 20 jaar, misschien levenslang, misschien doodstraf, omdat het verboden is.”* Even verder erkent verzoeker dat hij de wetgeving van de rechtbank en de regering niet weet maar wel die van de sharia (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 11). De Raad wijst er evenwel op dat van een persoon die dergelijke illegale activiteiten uitvoert en verklaart om deze reden vervolgd te worden, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij kennis heeft van de officiële straf die op deze activiteiten staat en dit ook eenduidig kan meedelen tijdens zijn asielgehoor. Het feit dat verzoeker dit niet kan, getuigt van een desinteresse in de mogelijke gevolgen die de feiten omwille waarvan hij verklaart gevlucht te zijn meebrengen, die afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. De situatie van een asielzoeker kan omwille van voorgaande in deze onmogelijk vergeleken worden met deze van een gemiddelde Belg die dergelijke activiteiten niet heeft uitgevoerd en evenmin omwille daarvan zijn land van herkomst is ontvlucht. Ook het argument dat hij een verkeerde inschatting heeft gemaakt van het verbod op de verkoop van alcoholische dranken kan geen afbreuk doen aan voorgaande. Immers werd verzoeker volgens zijn verklaringen vervolgd omwille van de verkoop van alcoholische dranken en de verhuur van pornofilms zodat van hem een bepaalde interesse kan verwacht worden aangaande deze feiten en de officiële strafmaat die op deze feiten staat.

2.6. De Raad treedt de vaststellingen van de commissaris-generaal aangaande het optreden van de politie bij. Verzoekers argument dat hij zijn verboden waren verstopte in een ruimte onder de winkel (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 14) en hij enkel aan vaste klanten verkocht en verder dat de politie waarschijnlijk hem samen met J.A. zou arresteren kan geen afbreuk doen aan de motivering dat het onlogisch is dat de politie verzoeker de tweede keer zelfs waarschuwde maar de winkel niet daadwerkelijk doorzocht als politiedienst ten einde bewijzen te verzamelen. Verzoeker voert een a posteriori argumentatie om een ander licht te werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal en geeft zijn eigen veronderstellingen over de handelwijze van de politie maar dergelijk betoog kan niet overtuigen.

2.7. Het is voorts niet aannemelijk dat verzoeker in gebreke blijft nadere verklaringen af te leggen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal aangaande de vriend van zijn neef en de manier waarop deze vriend aan de informatie en het arrestatiebevel is geraakt. In het verzoekschrift herhaalt verzoeker zijn verklaringen en vult deze aan om de lacunes zoals vastgesteld tijdens het gehoor recht te zetten. Van verzoeker mag echter verwacht worden dat hij over dergelijke essentiële elementen die deel uitmaken van zijn asielrelaas van meet af aan gedetailleerde verklaringen kan afleggen. De vaststelling dat verzoeker hiertoe in gebreke blijft, doet afbreuk aan de waarachtigheid van zijn relaas.

2.8. De Raad wijst er voorts op dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element als het probleem met zijn neven, in het vervolgingsrelaas zou vermelden. Verzoeker beaamt in het verzoekschrift immers zelf dat ze de aanleiding vormen van zijn asielrelaas. De vaststelling dat verzoeker deze feiten niet op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft vermeld, doet dan ook terecht afbreuk aan de waarachtigheid ervan. Door opnieuw in het kort deze feiten te herhalen in het verzoekschrift, zonder de motieven in de bestreden beslissing dienaangaande in concreto te weerleggen, slaagt verzoeker er niet in deze motieven in een ander daglicht te stellen.

2.9. Betreffende de subsidiaire bescherming oppert verzoeker thans dat het district Mahmoud Raqi van de provincie Kapisa redelijkerwijze niet als veilig kan worden bestempeld. Verzoeker meent dat de verwerende partij recentere bronnen had moeten raadplegen. Voor andere districten wordt wel

subsidiare bescherming gegeven zodat het niet redelijk is te stellen dat een alleenstaand district in de provincie als enige veilig is.

2.10. Verzoeker brengt echter, zo stelt de Raad vast, geen concrete elementen aan die de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de situatie in het district Mahmoud Raqi, behorende tot de Afghaanse provincie Kapisa, in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet – met name dat de situatie er niet van aard is dat burgers er actueel een reëel risico op ernstige schade in de zin van die bepaling lopen – in een ander daglicht stellen. Hij verwijst in zijn verzoekschrift naar en citeert uit de aan het administratief dossier gevoegde (stuk 17, map landeninformatie) Subject Related Briefing (SRB) van het documentatiecentrum van het Commissariaat-generaal (Cedoca) omtrent de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, waarop de commissaris-generaal zich voor bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in Mahmoud Raqi steunde, doch ontkracht of weerlegt op generlei wijze de conclusies uit deze SRB. De Raad merkt op dat verzoeker zich beperkt tot een selectieve lezing van de SRB en zo tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren. Hij slaagt er echter niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn.

Gelet op wat voorafgaat oordeelt de Raad op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 17, map landeninformatie) dat er actueel voor burgers in het district Mahmoud Raqi, behorende tot de Afghaanse provincie Kapisa, geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Daarenboven wijst de Raad erop dat verwerende partij aan de verweernota een update heeft gevoegd waaruit blijkt dat het geweld in de provincie Kapisa geconcentreerd is in de zuidoostelijke flank van de provincie (met name de districten Nijrab, Alasay en Tagab) en deze informatie de eerder gedane appreciatie van de commissaris-generaal bevestigt. Verzoeker toont bovendien niet aan dat het district Mahmoud Raqi van de provincie Kapisa omsingeld is door districten waarvoor wel subsidiare bescherming wordt gegeven. De informatie die verzoekende partij ter terechtzitting bijvoegt – UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 6 augustus 2013 – kan geen ander licht werpen op de beoordeling van het Commissariaat-generaal nu de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert specifiek ingaat op de situatie in het district Mahmoud Raqi, en uit de door verzoeker bijgebrachte informatie niet blijkt dat deze beoordeling verkeerd is.

2.11. Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Er zijn evenmin elementen die de toekenning van een subsidiare beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet rechtvaardigen.

2.12. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER